

Piotr Grosman

Z historii Szkoły Podstawowej nr 7

Szkoła Podstawowa nr 7 im. Adama Mickiewicza, tradycyjnie nazywana od początku jej istnienia „Siódemką”, to placówka o długoletniej historii. Jest więc jedną z najstarszych placówek oświatowych w naszym mieście o charakterze elementarnym.

Najstarsza wzmianka o szkole pochodzi z dnia 7 czerwca 1882r., gdy otrzymano zezwolenie na budowę niemieckiej szkoły. Neorenesansowy gmach obecnej „Siódemki” przy Franzstraße (ul. Okrzei) został oddany do użytku w 1883r., a rok potem rozpoczęła swoją działalność ewangelicka Publiczna Szkoła Ludowa dla Chłopców (Volksschule für Knaben), której funkcję pierwszego dyrektora pełnił wtedy Julius Kleinert. Kolejni dyrektorzy tejże szkoły to: Heinrich Reimann (1895), Adolf Stenzel (1905) i Richard Binder (1910). W okresie I wojny światowej (1914-18), po roku 1916 budynek szkolny służył za koszary wojskowe. W 1921r. gmach szkoły przeznaczono na Miejską Szkołę Ludową nr 1, Ewangelicką Szkołę dla Chłopców i Dziewcząt (Städtische Volksschule I, Evangelische Knaben und Mädchen Volksschule), a jej kierownikiem do 1930r. był nadal Richard Binder. W latach 1935-39 funkcję dyrektora szkoły pełnił Walter Oltersdoff. Placówka w nazwie utraciła swój przydomek „ewangelicka”, a jej patronem w latach II wojny światowej (1939-45) był niemiecki nauczyciel, pisarz, poeta i dramaturg Hermann Stehr.

Po zakończeniu działań wojennych przystąpiono do reaktywowania podstawówki. Według źródeł historycznych Szkoła Podstawowa nr 7 została powołana do życia na początku lat 50. W wyniku reorganizacji przeprowadzonej przez Prezydium Miejskiej Rady Narodowej wspólnie z Zarządem Miejskim, po wysłuchaniu opinii Inspektora Szkolnego, przeznaczono kompleks budynków na cele szkolnictwa podstawowego oraz zawodowego. Do obwodu szkoły włączone zostały następujące ulice: Czeczota, Drzymały, Flisaków, Górna, Kilińskiego, Klonowicza, Okrzei (od ul. Pocztowej), Osiedle Robotnicze, Pijarska, Plac Kościuszki, Rodzina, Świętojańska, Złotnicza, Paderewskiego i Wiejska (do mostu).

Uchwałą Wydziału Oświaty Prezydium Miejskiej Rady Narodowej szkoła rozpoczęła zajęcia w budynku głównym przy ul. Okrzei 10 i liczyła 858. uczniów. W nowej szkole, która otrzymała kolejny numer siedem, kierownictwo powierzono Michałowi Prokopiakowi. W owym czasie brakowało nauczycieli z pedagogicznym przygotowaniem. Zatrudniono więc nauczycieli niekwalifikowanych. Pracę dydaktyczną podjęli m.in. Maria Buszyńska, Maria Falińska, Zofia Fortuna, Józefa Gładysz, Narcyza Głośnicka, Janina Hryniszyn, Agnieszka Kadzidłowska, Gizela Matraś, Teresa Miąc, Zofia Pawłowska, Zofia Poręba, Danuta Sękowska, Felicja Szczerba i Teresa Wojtaszczyk.

W setną rocznicę śmierci Adama Mickiewicza, jednego z najbardziej znanych pisarzy i poetów polskich, publicysty, działacza politycznego, wieszczka narodowego i wizjonera, czyli 26 listopada 1955r., Szkoła Podstawowa nr 7 przyjęła jego imię. Z tej okazji uroczystie odsłonięto pamiątkową tablicę, która znajduje się do dnia dzisiejszego na parterze budynku.

W roku szkolnym 1967/68 mieściło się 30 oddziałów (klas), w których uczyło się 1178. uczniów. „Ciało pedagogiczne” tworzyło 34. nauczycieli. W szkole było wtedy trzynaście sal lekcyjnych, trzy gabinety i zastępcza sala do zajęć wychowania fizycznego. W klasach I a, II a i II c nauczyciele stosowali wówczas tzw. nauczanie łączne. Trudne to były czasy, ponieważ brakowało książek i ławek. Pedagodzy wcielali w życie szkoły nowe metody oraz wytyczne nowej literatury i zdobyli Jeleniogórskiej Wystawy Postępu Pedagogicznego z czerwca i września 1967r. W myśl wskazań programowych nie wolno było przepisywać definicji czy przerysowywać rysunków z podręczników do zeszytów. Zachowanie uczniów na przerwach i na lekcjach określano jako poprawne, chociaż w niektórych klasach uczniowie odpowiadali chóralnie. Praca nauczycieli nad wychowaniem dzieci i młodzieży była skoordynowana i systematyczna.

Od pierwszych lat funkcjonowania szkoły po wojnie działały organizacje młodzieżowe: Samorząd Uczniowski pod opieką Heleny Iżyckiej i Stefanii Fuławki, Spółdzielnia Uczniowska z 165. członkami utworzona przez Helenę Krzyściak oraz Polski Czerwony Krzyż skupiający 213. członków, którym zajmowała się Terasa Pelczarska. Gromady zuchów oraz dwie drużyny harcerskie, których opiekunką była Czesława Majewska (jeszcze pod panińskim nazwiskiem Wilkin), rozwijały się prężnie i osiągały pozytywne wyniki pracy. W ramach popularyzacji oszczędzania Jan Fuławka prowadził Szkolną Kasę Oszczędności, gdzie należało 425. uczniów. W szkole utworzono pięć kół zainteresowań: matematyczne, turystyczne, szachowe, taneczne i filmowe. Kierownikiem świetlicy była Barbara Gray, a wychowawczynią Zofia Drabina. Księgozbiór biblioteki szkolnej, której kierownikiem była Halina Woronicz, liczył 5030 sztuk.

Od sierpnia 1972r. dyrektorem placówki została Michalina Krawisz. Rok szkolny 1974/75 powitał w SP 7 nowo mianowany dyrektor Władysław Morman, obecnie wykładowca Kolegium Karkonoskiego, który kontynuował tradycje wypracowane przez poprzedników.

21 sierpnia 1976r. zakończyła się wieloletnia rywalizacja i uczniowskie spory między dwiema blisko sąsiadującymi ze sobą podstawówkami: „Siódmką” i „Jedenastką”. Rok szkolny 1976/77 połączył obydwie placówki i utworzono jedną dużą szkołę numer siedem, a jej patronem pozostał nadal Adam Mickiewicz.

W roku szkolnym 1978/79 funkcję dyrektora objął Henryk Lichota, który kierował szkołą przez kolejne dwadzieścia lat.

W latach 80. zajęcia lekcyjne miały miejsce w trzech budynkach: A (przy ul. 1-go Maja 56), B (od strony ul. Klonowicza, obecnie ul. Klonowica) i C (przy ul. Okrzei 10). W budynku A znajdowała się świetlica szkolna i stołówka, a także pomieszczenia dyrekcji i pracowników administracji oraz klasopracownie: matematyki, języka polskiego, fizyki i chemii. W budynku B była sala gimnastyczna, pokój nauczycielski kl. IV–VI, sale lekcyjne: języka polskiego, historii, biologii oraz gabinety: muzyczny, geograficzny i języka rosyjskiego (później angielskiego). W budynku C uczyły się klasy młodsze I–III i oddziały przedszkolne, znajdowała się sala gimnastyczna dla klas młodszych, gabinet zajęć praktyczno-technicznych dla klas IV-VI (obecnie piwnica), gabinet lekarski i stomatologiczny, aula i biblioteka. Od 1 września 1982 r., podobnie jak w całej Polsce, wprowadzono pięciodniowy system nauczania.

Rok szkolny 1998/99 przyniósł zmianę na dyrektorskim stanowisku. Dyrektor Henryk Lichota przeszedł na emeryturę, a organizację placówki powierzono Wandzie Kozar, wieloletniej nauczycielce SP 7.

W roku szkolnym 1998/99 powstał teatrzyk „Uśmiech”. Jego twórcami byli nauczyciele i pracownicy administracji, którzy przygotowali i wystawili ciesząc się sympatią nie tylko wśród uczniów dwie bajki: „Trzy świnki i wakacje” i „Król Bul” oraz balladę Adama Mickiewicza „Pani Twardowska”. Reforma systemu oświaty realizowana w Polsce od 1 września 1999r. objęła uczniów urodzonych w 1986r., którzy rozpoczęli nowy etap edukacji w gimnazjum. Nauczanie w szkole rozpoczęło się w systemie sześcioklasowym czyli kl. I–VI w dwupiętrowym budynku C; zaczynało brakować klas i pracowni, w szkole uczono na dwie zmiany. Pozostałe opustoszałe dwa budynki A i B przejęło Kolegium Karkonoskie, a potem wojsko.

Od roku szkolnego 2002/2003 na stanowisko dyrektora „Siódemki” została powołana przez Prezydenta Miasta Jeleniej Góry - Elżbieta Rybak, nauczycielka nauczania wczesnoszkolnego i przyrody. Nowa dyrektor rozpoczęła pracę z przekonaniem, że można reformować szkołę, jeżeli zaufamy nauczycielom i będziemy otwarci na współpracę z rodzicami.

13 stycznia 2003r. na podstawie obowiązującego prawa oświatowego sformułowany został Autorski Szkolny Program Wspierania Uzdolnień i Zainteresowań Uczniów, który do dziś dnia niezależnie od osiągnięć w nauce i zachowaniu pozwala każdemu uczniowi określić swoje zdolności i skutecznie rozwijać własne zainteresowania w sposób ukierunkowany. Rokrocznie w okresie ferii letnich odnawiany był budynek i baza szkoły. Od roku szkolnego 2005/2006 w czasie wakacji wykonano kapitalny remont sali gimnastycznej na parterze i toalet w piwnicy, dzięki czemu jest obecnie przytulnie i miło. W 2007 roku SP 7 otrzymała tytuł „Szkoły przyjaznej uczniowi” i „Szkoły bez przemocy”.

Podsumowując lata istnienia naszej szkoły można śmiało powiedzieć, że jej historia ma swoją bogatą tradycję i dziś bez wątplenia znana jest z bardzo dobrze przygotowanej kadry pedagogicznej, dobrych warunków lokalowych, wyposażenia w pomoce dydaktyczne, a także bezpieczeństwa związanego z usytuowaniem szkoły. Nasza placówka jest przyjazna dzieciom. Zapewnia im zdobycie potrzebnej wiedzy oraz pozwala miło, aktywnie i ciekawie spędzić czas.